keurige studie van de muren en den vloer, en zie: vlak bij de trap ontdekte ik een steenen luik.

Met veel moeite kregen William en ik het open en we stonden boven een kuil, waaruit een koude luchtstroom kwam. Ook hoorden wij uit de diepte de golven van de zee tegen de rotsen slaan.

Bij het schijnsel der lantaarn bleek ons, dat wij met gemak in den kuil konden springen; ik ging eerst en William volgde mij onmiddellijk. Het was een onderaardsche gang, met vochtige muren, waartegen de paddestoelen groeiden, en die tevens verblijfplaats was van ratten, hagedissen, padden en vleermuizen. Wij liepen op het geluid van de zee af, doch William maakte mij op een straal-kunstlicht opmerkzaam, die door een kier in den muur drong. Onmiddellijk deden wij de lantaarn uit en naderden zoo stil en dicht mogelijk de opening, waarachter wij nu twee mannen hoorden praten die blijkbaar ruzie hadden. De een schreeuwde en wilde niet naar den andere luisteren, die hem fluisterende tot bedaren trachtte te brengen.

De eerste, die een ruwe, onbeschaafde spraak had, schreeuwde: „En ik verdraai 't langer .... Is me dat een gezanik en een komedie-spel.... Als ik dien kerel vermoord en in zee keil is 't afgeloopen .... zoo'n arme donder als hij zal op de vlucht gaan ....."

„Wees nou stil," fluisterde de andere, „met dat vermoorden schiet je niets op, want je krijgt daarmede geen bewijs in handen dat hij van Delarosa en de half millioen francs afstand doet .....!

„Dan zet je een valsche handteekening," brulde de eerste.

„Nu, daar komt niets van .... We zullen het eerst nog eens een maand aanzien, en het hem nog wat benauwder maken .... Hij wordt ten slotte gek van angst en hij geeft den brui aan zijn erfenis .... Morgenavond beginnen we wat vroeger ... doen ...?"

De stem werd minder hoorbaar en verdween ten slotte geheel, evenals het licht; vermoedelijk was er nog een gang.

„Nou, William, je hebt het gehoord ... 't Is precies zooals ik vermoedde ....

Ze wilden je zoo de angst op het lijf jagen, dat je van Delarosa afstand doet ....

Wie die twee zijn kan ons op het oogenblik niet schelen, maar wel hoe de vertooning van den kop in elkaar zit ..."

We gingen naar boven en terug naar de slaapkamer. Aan den muur, waarop de monsterkop verschenen was, was niets te zien, maar bij het bekloppen bleek dat de muur op die plaats hol was.

Naast de slaapkamer was een lokaal geweest, waarvan twee muren in puin gevallen waren; aan de zijde van onze kamer was in den muur een gleuf, die juist genoeg ruimte gaf om er zijdelings in te gaan. Ik deed dat en kwam nu in een klein hokje, dat wel op een vroegere stookplaats geleek. Ik voelde langs de steenen wanden, en jawel, daar bemerkte ik een knop en toen ik eraan trok ging een luik open en ik zag de slaapkamer, waar William achtergebleven was.

Ik vroeg hem mij even bij te lichten en op den grond stond het vuurspook ... Wat zag het vreeselijk spook in zijn rustuur er zonderling en vreedzaam uit. Zijn oogen waren donkergroene glazen ballen en de bek was gevormd door een ovaal van compositie-buizen, die van kleine gaatjes voorzien waren. Het geheel was verbonden met een elastieken slang aan een draagbaar gas-reservoir, terwijl aan het ovaal nog een blaaspijp bevestigd was, waarmede de gasvlam de kamer in geblazen werd. We wisten genoeg, ik sloot het luik en liet de geheele installatie zoo als ik deze gevonden had.

Ik lag den geheelen nacht wakker, maar William sliep direct in .....

Hij was nu gerust .....!

* * *

Den volgenden dag was reeds vóór zonsondergang alles in orde om de spoken te ontvangen. Uit de naburige stad, waarvan ik den naam niet noemen wil, was een kleine politiemacht aangekomen, die heel omzichtig Delarosa binnen gesmokkeld werd. Op verschillende plaatsen, waar het den vorigen avond gespookt had, werd een paar man verdekt opgesteld en in onze kamer verschool zich de inspecteur achter meubelstukken.

We mochten geen woord spreken en we hielden ons bezig met lezen, wat mij meer gelukte dan William, die brandde van nieuwsgierigheid om te weten hoe of het met zijn spoken zou afloopen .....

De zon ging onder en de kamer stond in den rossigen schijn van de groote vuurschijf, die achter een rand van donkerviolet wegzonk.

William ging naar het venster en riep mij om van het aspect van den zonsondergang te genieten. 't Was een heerlijk kleurenspel, dat groote watervlak als een paarlmoeren schelp, met daarover een strook van gloeiend rood, loopende van den horizon naar de rots en de enkele plassen op het zand bij de rotsen geleken wel groote bloedplekken.

Gelijktijdig ontdekten we een roeibootje, waarin twee menschen zaten, dat naar de rots voer; toen het bootje den grond raakte, gingen ze er uit, trokken het met moeite over het ondiepe en verdwenen er mede achter de rots.

We keken elkaar aan en begrepen elkaar .....

't Was reeds ver in den avond en we hadden nog niets van de spoken gemerkt.

Wij waren in een nerveuze stemming.

In het geheele huis werd geen geluid gehoord, ofschoon er elf politie-agenten aanwezig waren.

't Was zoo stil, dat William dacht dat zij er vandoor waren gegaan; maar de inspecteur vertelde uit zijn schuilhoek dat hij daarvoor niet bang behoefde te zijn en 't verstandigste deed geen klank te uiten, ook niet wanneer de spoken op visite kwamen.

Een paar minuten later werd de stilte verbroken door een schaterlach en het grijnzende vuurmonster blies zijn gloeienden adem de kamer in. De monstrueuze kop scheen nog vreeselijker dan den vorigen dag en ofschoon ik wist dat het niets bovenmenschelijks was, imponeerde de verschijning mij zoo dat ik mijn hart voelde bonzen.

De inspecteur blies op een fluit, die een vreemd trillend geluid voortbracht en onmiddellijk daarna verduisterde de kop en hoorden wij geschreeuw en gestommel; ook in de gang was een groot lawaai ontstaan.

We ontstoken onze lantaarns, gingen de gang in en hoorden verscheidene menschen de trap afvluchten. Wij volgden hen door de onderaardsche gang en tijdens de jacht werden over en weer schoten gelost.

De atmosfeer werd al frisscher en frisscher en weldra stonden we bij de rotsen aan de zee.

Aan den blauwen nachthemel twinkelden milliarden sterren en de zee geleek een groot zwart vlak. De nachtstilte werd alleen verbroken door de golven die nu en dan op het strand sloegen.

Wij waren met ons zessen, vier politie-beambten, William en ik. Uit aanwijzingen der manschappen bleek, dat ze één man achtervolgd hadden, die zich nu in de rots verscholen moest hebben. Ik raadde hun aan in de richting te zoeken, waar ik de boot achter de rotsen had zien verdwijnen.

Nauwlijks hadden we een paar meter geloopen of wij ontdekten den kerel, die bezig was de boot vlot te brengen. Hij begon dadelijk te vuren, wat door de politie onmiddellijk met revolverschoten beantwoord werd. De boot geraakte vlot en de vluchteling plonsde zenuwachtig met de riemen in het water. De mannen riepen hem toe terug te keeren, doch een schot was het antwoord. Weer werd er op de boot geschoten, doch toen bleef het stil, ook hoorde men het plonzen der riemen niet meer.

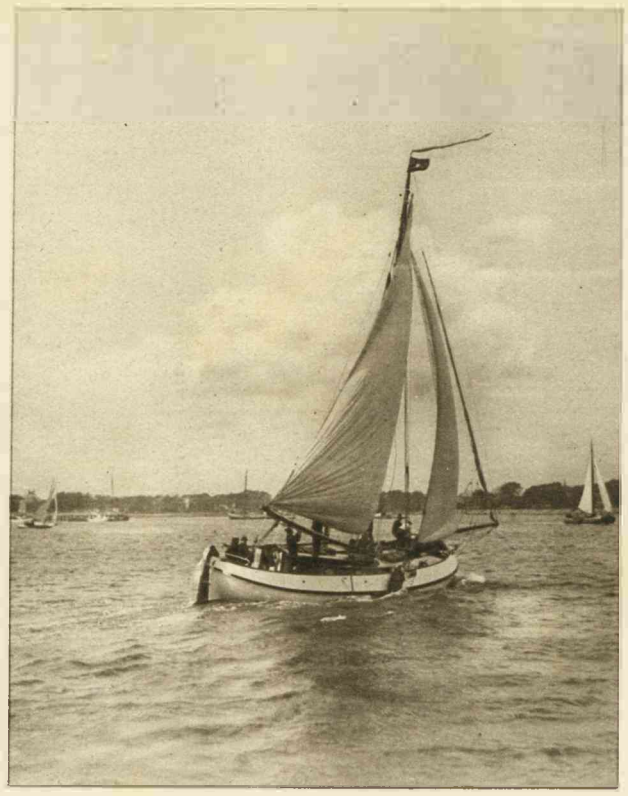
Een oogenblik later voegden de overige mannen zich bij ons, die ons vertelden dat hun arrestant over den muur op de rotsen was gesprongen. Zij hadden hem overvallen toen hij den kop vertoonde, doch hij had zich weten los te rukken.

Wij gingen zoeken en vonden op het strand een lijk liggen van een man, dat William als het lijk van zijn notaris herkende.

Den volgenden morgen spoelde de boot aan en daarin lag het met kogels doorboorde lichaam van den kantoorknecht van den notaris.

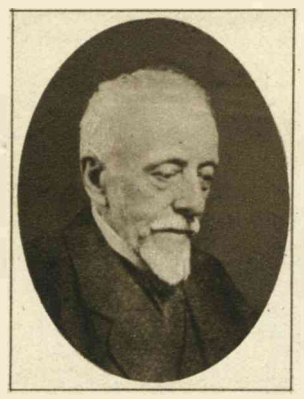
* * *

M'n vriend was van zijn spoken bevrijd en vond het nu niet meer noodig twee jaar op Delarosa te blijven. Hij verkocht de ruïne aan een hotelier, die er dicht bij een pension liet bouwen en als een bijzondere attractie van de omgeving Delarosa als spookhuis aanbeval.

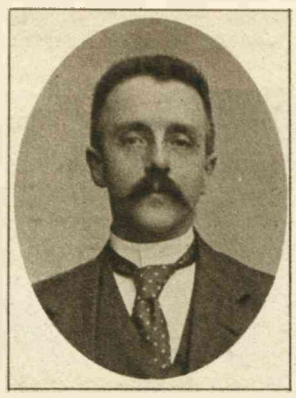

ZEILSPORT.

Zondag j.l. hadden er handicap-wedstrijden plaats voor zeiljachten, uitgeschreven door de „Koninklijke". Onze foto is genomen bij den start. Op den voorgrond de „Breezand" van den heer Kersken.

J. D. DONKER DUYVIS. †

T. L. C. BAARSLAG. †

In den ouderdom van 65 jaar is te 's-Gravenhage overleden de heer J. D. DONKER DUYVIS, directeur van de Semarang-Joana, Oost-Java-Seragoedal en Semarang-Cheribon Stoomtrammaatschappijen. — Te Amsterdam is overleden de heer T. L. C. BAARSLAG, hoofdcommies aan het telegraafkantoor aldaar.

HEVIGE BRAND TE WEIWERD.

Te Weiwerd (Gr.) heeft de vorige week een hevige brand gewoed, waarbij de boerderij van den heer Anninga in de asch werd gelegd.

„LEEUWENDAAL" UITGEBRAND.

Het bij velen bekende Hotel en Café-Restaurant „Leeuwendaal" te Rijswijk bij 's-Gravenhage is j.l. Zondag voor het grootste gedeelte uitgebrand. *(foto Hijmans).*